

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γειτονιές-42

Η Όλγα με την Αντιγόνη ξαναπέρασαν και πήραν μαζί τους τη Μαρία. Ήταν η τρίτη φορά που θα επισκέπτονταν τους πρόσφυγες. Είχαν πάει στα δυο δημοτικά σχολεία και σήμερα θα πήγαιναν στο τελωνείο εφοδιασμένες με ρουχισμό για γυναίκες και παιδιά. Η κυβέρνηση αργοπορούσε να τους προσφέρει αρωγή και βρίσκονταν σε άθλια κατάσταση. Μπαίνοντας μέσα βρέθηκαν μπροστά σε έναν καυγά. Δυο γυναίκες με μωρά μάλωναν.

- Δεν έχω γάλα. Θες ν' αφήσω το παιδί μου να πεθάνει;

- Όταν σε πλήρωνα είχες. Ετούτο θα πεθάνει που 'ναι μωρό. Το δικό σου έχει χρονιάσει. Όχου! Η βαριόμοιρη. Δεν με λυπάσαι!

- Εμένα δεν με λυπάται κανένας, πήγαινε να βρεις καμιά άλλη. Έχουν κι άλλες μωρά.

- Άσπλαχνη! Κακούργα! Θέλεις να το στείλεις στον άλλο κόσμο. Να! Καταραμένη να 'σαι, είπε η μεσόκοπη μουτζώνοντας την και γύρισε να φύγει. Αντίκρουσε μπροστά της τις εθελόντριες και φώναξε.

- Έλεος, κυρίες μου! Βοηθήστε με! Πέθανε η μανούλα του στο δρόμο. Βρέθηκε στο διάβα μας ένας καπετάνιος, ένας άγιος άνθρωπος και μου 'δωσε λεφτά να πληρώσω για το γάλα. Σώθηκαν τα λεφτά και τώρα

τούτη η αχάριστη δεν του δίνει το βυζί της. Θα μου πεθάνει. Ετούτο μου 'χει απομείνει απ' τη φαμίλια μου.

- Κουράγιο, κυρά μου. Δεν θα πεθάνει το μωρό σου. Θα σου δώσουμε εμείς λεφτά, είπε η Όλγα και άνοιξε το πορτοφόλι της.

- Φερ' το δω, μωρή! Ήρθε το γάλα μου, φώναξε η γυναίκα βγάζοντας το βυζί της.

Η γιαγιά το έβαλε στο στήθος της και το πεινασμένο μωρό θήλαζε με βούλψη.

- Μακάρι να μου ζήσει η Ελευθερία μου. Να 'ναι ευλογημένος ο καπετάνιος. Την αεροβαπίσαμε και της έδωσε τ' όνομά του. Μου 'δωσε και γράμμα να πάω να δω τη μάνα του άμα φτάσω στην Αθήνα, είπε και έβγαλε ένα σημείωμα από τον κόρφο της.

- Να 'σαι ευλογημένη. Μας έφερες καλό μαντάτο, είπε η Όλγα κατασυγκινημένη και έδωσε το σημείωμα στη Μαρία.

- Ο θεός μου ο Λευτέρης! ανέκραξε η Μαρία και αγκάλιασε τη γυναίκα.

Επέστρεψαν με την προσφυγίνα την Ασπασία και το μωρό της. Η Μαρία έτρεξε στο σπίτι φωνάζοντας. «Γιαγιά! Παππού! Νέα από το θείο Λευτέρη!»

Έκαναν θερμότατη υποδοχή στην αγγελιοφόρο και τη βαφτιστήρα του Λευτέρη. Έκλαιγαν από χαρά. Ήταν σα να είχαν το Λευτέρη μπροστά τους. Η μεγαλοψυχία τους έκανε περήφανους. Δεν χόρταιναν να ακούν την ιστορία της προσφυγίνας. Έπειτα, εκείνη ξέσπασε σε αναφιλητό. Το αρχοντίο που την υποδέχτηκε της θύμισε το δικό της στον Πέργαμο. Η κυρα-Μαρί-

κα πήγε και έφερε μια γειτόνισσα που είχε μωρό να θηλάσει την βαφτιστήρα. Έπειτα την έπλυναν, την έλουσαν και την έβαλαν να κοιμηθεί δίπλα στη γιαγιά της που ήταν κατάκοπη. Τις τακτοποίησαν στο δωμάτιο που είχε μείνει και η Νικολέτα. Τώρα όλοι μιλούσαν για το Λευτέρη. Συμπέραναν ότι θα ήταν αιχμάλωτος εφόσον έφτασε με τους τελευταίους στην Καβάλα.

- Μακάρι να 'ναι καλά και να βαφτίζει τ' άμοιρα του κόσμου, είπε η κυρά-Μαρίκα.

Η προσφυγίνα με την εγγονή κοιμόνταν συνέχεια τις πρώτες μέρες. Η παραμύνα ερχόταν τρεις φορές την ημέρα και θήλαζε την Ελευθερία. Ήταν ένα ζωρό μελαχρινό μωρό. «Φαίνεται να μοιάζει το Λευτέρη μου», έλεγε μέσα της η κυρα-Μαρίκα. Ένα τέτοιο εγγονάκι λαχταρούσε να έχει. Θα τις κρατούσε κοντά της την προσφυγίνα και τη βαφτιστική, που δεν είχαν στο ήλιο μοίρα, και θα έκανε έκπληξη στο Λευτέρη της όταν θα επέστρεφε με το καλό.

«Νινί-νινί!» φώναζε η Ειρήνη. «Νινί-νινί!», φώναζε και ο Διονύσης και ζητούσαν να πάρουν την Ελευθερία αγκαλιά. Η κυρα-Μαρίκα κοίταξε τους γονείς και είπε επιτακτικά.

- Θέλουν αδερφάκια τα παιδιά. Τι περιμένετε;

- Περιμένουμε να τελειώσει ο πόλεμος. Να έχουμε μια ομαλή ζωή. Να έχουν και τα παιδιά μας μέλλον, είπε ο Στέλιος.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Έκαναν θερμότατη υποδοχή στην αγγελιοφόρο και τη βαφτιστήρα του Λευτέρη. Έκλαιγαν από χαρά. Ήταν σα να είχαν το Λευτέρη μπροστά τους. Η μεγαλοψυχία τους έκανε περήφανους. Δεν χόρταιναν να ακούν την ιστορία της προσφυγίνας.